

ALEXEJ SEVRUK

EVROPANKA

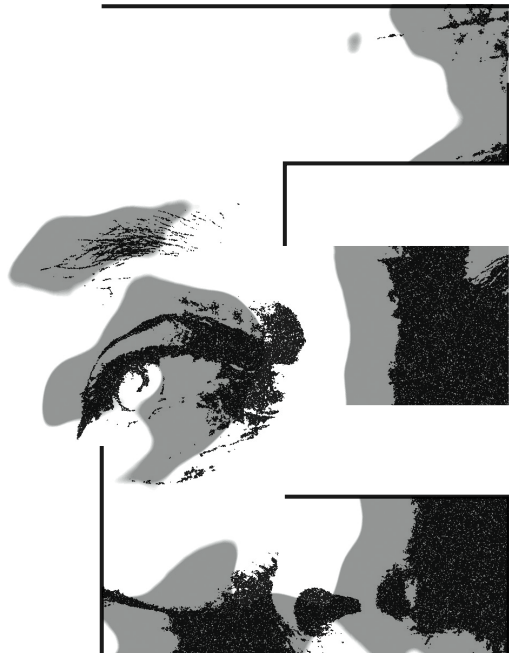
**HISTORKY
Z POLESÍ
ROMÁN**

ARGO

EVROPANKA

ALEXEJ SEVRUK

EVROPANKA

HISTORKY Z POLESÍ

ARGO

*Kniha vychází s finanční podporou
Ministerstva kultury České republiky.*

© Argo, 2023

© Alexej Sevruck, 2023

Epilogue © Tereza Chlaňová, 2023

ISBN 978-80-257-4230-3 (váz.)

ISBN 978-80-257-4283-9 (e-kniha)

*Věnuji památce svých prarodičů:
Marie a Ivana.*

*Věnuji svým dětem:
Hedvice, Kiliánovi, Vincentovi a Agátě.*

*Nic není.
I kdyby něco bylo, nelze to poznat.
I kdyby to šlo poznat,
pak toto poznání nelze sdělit.*

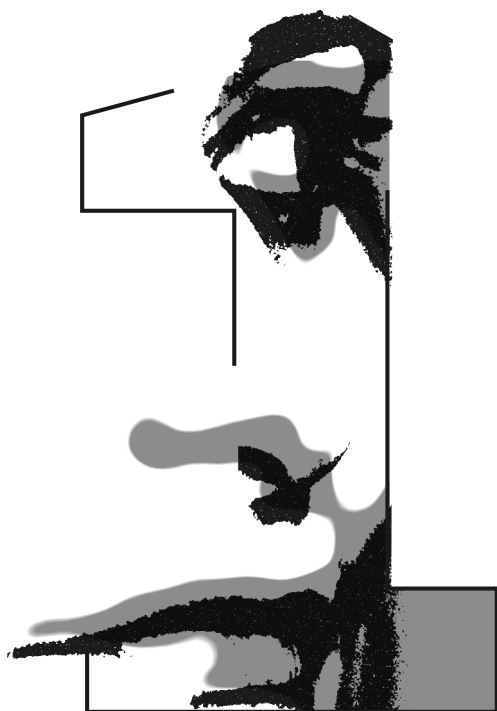
GORGÍAS Z LEONTÍN

*Oni odpověděli:
„Máme tu jen pět chlebů a dvě ryby.“*

MT 14,17

*Nechodte ke mně moc blízko
nestůjte nikde vedle mě
nepřicházejte ke mně zezadu...*

JÁCHYM TOPOL – EVROPAN

Jednou jsme ti měli takové prase, že jsme ho málem nedokázali zabít. Takový veselý vepřík to byl. Jak on se jen jmenoval? Snížek? Nebo Chmýříčko? Takové bělounké, čistounké prasátko. Měli jsme ho dost dlouho, a to byl ten problém. Ne že bychom si na něj zvykli nebo si ho nějak zvlášť oblíbili, chraň Bůh. Protože jak si můžeš zamilovat něco, co potom sníš? To by nešlo. I když to samozřejmě taky hrálo roli. Člověk si na tu němou tvář tak nějak zvykne, že jo. Ale tady jsme prostě propásli ten moment, tu pravou chvíli, kdy ho ještě šlo porazit celkem snadno a bez větší námahy, už ani nevím proč, jestli to bylo kvůli nějakému půstu, který začal výjimečně brzy, a tak se nám to moc nehodilo, nebo byl Ivan zrovna někde na léčení, možná v lázních. Zkrátka vepřík už měl hodně přes dva metráky a pořád přibíral. Porážku jsme odložili a pak už se k tomu Ivan moc neměl. Jenom to furt odkládal. Přitom na to ale neustále myslel, kudy chodil, doslova ve dne v noci. Ležel s otevřenýma očima, a když viděl, že se dívám, tak se mě ptal:

Marie, jak my to prase zapíchneme?

No jak, říkám, normálně. Já ho ukonejším, uklidním ho, vlezeme si na něj oba a ty mu probodneš srdce, tak, jak to děláš vždycky.

Tak jsme to taky udělali. Předchozího dne jsme mu nedali nažrat, tak se snadno nechalo vylákat ven. Už dřív si mě oblíbilo, protože jsem to byla já, kdo mu nosil jídlo a kdo

se o něj staral. Blaženě si hovělo na sluníčku a spokojeně pochrochtávalo, zatímco já jsem ho drbala na zádech a za ušima. Prasátko nic netušilo, snad jen, že mělo hlad, ale vědělo, že ode mě dostane jídlo. Mezitím se v letní kuchyni vařila voda, na dřevěném stole ležely umyté řeznické nástroje, ostré dlouhé nože, vymyté necky, nádoby na krev a na vnitřnosti. Tvůj dědeček přebrousil dlouhý ostrý bodec, kterému se u nás říká *švajka*. Takže prasátko si tam tak leželo na pravém boku, ve sladké nevědomosti, ukonejšené drbáním, a mžouralo do jarního sluníčka. My jsme si na něj s tvým dědou vlezli obkročmo, a když jsem mu podala smluvené znamení, zabodl Ivan ten kolec praseti přímo do srdce. Nedělal to poprvé, však to taky byl správný hospodář. Tohle prase ale mělo strašnou nadváhu a taky hrozitánskou sílu. Muselo nás oba nadzvednout aspoň o metr, až jsem se lekla, že je s námi konec, že teď se na nás vrhne a potrhá nás jak dvě žáby nebo že nás jednoduše zadusí svou váhou. Prase ale kleslo na zem a už se jenom slabě cukalo. Jeho křik pomalu slábl, až úplně ztichl. Oni totiž strašně křičí, když je zabíjíš. To charakteristické hlasité kvičení, plné zvířeckosti a zoufalství, to si s ničím nespleteš. Rozléhá se široko daleko a ty už víš: Á, tamhle někdo poráží prasátko, asi bude hostina. A už to člověku sepne, že Palamarenkové chystají vdávat dceru nebo že Svincickým přijely děti z města nebo že umřel starý Feďa Kuksa nebo se prostě sousedi připravují na Vánoce. Poté, co dozní křik, vzduchem se zpravidla roznese smrad pálených chlupů. Prase se musí celé opálit. Teď se to většinou dělá letlampou, my jsme to ale dělali ještě postaru, slámou. Vepřový špek pak nesmrdí naftou, ale má příjemnou vůni pálené slámy. Suchá čistá sláma dobře hoří a opaluje všechny chlupy. Prase pak získává takovou tma-vohnědou očouzenou barvu. To se musí ještě hned za tepla